VŠECHNY HVĚZDY NA NEBI

KIT FRICK

VŠECHNY HVĚZDY NA NEBI

© 2018 by Kristin S. Frick
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Zuzana Vrbová, 2020
Cover © Kreatika s. r. o., 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-745-7 (pdf)

VŠECHNY HVĚZDY NA NEBI

KIT FRICK

KING COOL

Věnováno nejlepším přátelům, kteří spolu kráčejí
ve chvílích štěstí i ve chvílích posetých bolestí a trny.
Nejlepším přátelům, kteří již nejsou.

Neplakej, když slunce zajde za obzor,
jinak přes slzy neuvidíš hvězdy.

— *Violeta Parra*

Minulost není nikdy mrtvá.
Není dokonce ani minulostí.

— *William Faulkner*

1 ČERVEN, LÉTO PŘED TŘEŤÁKEM (TENKRÁT)

Na tu párty jsme šly, protože na tom Ret trvala. Mně bylo dobře tam, kde jsme byly – rozvalené u Jenni na jejich velké zahradě před domem, kde jsme sestavovaly zatím náš vůbec nejlepší playlist letních hitů. Čas jsme odhadovaly podle odkvetlých pampelišek, dokud se obloha neztratila v oparu bílého chmýří. Byly jsme líné a bezstarostné. Dovedly jsme letní poflakování k dokonalosti.

Jenže Ret už byla z našich ospalých letních odpolední znuděná. Vždycky my čtyři – Ret, Jenni, Bex a já. A vždycky u Jenni doma, v jejím velkém domě bez rodičů. Pořád stejný scénář.

Měla jsem to tak ráda.

Byla tam Ret. Byla jsem tam já. Záleželo vůbec na tom, kde jsme?

Jenni pobíhala mezi trávníkem a kuchyní, aby nám donesla misku sušených nakládaných oliv a bochník mrkvového chleba. Já jsem zatím prohledávala Spotify a iPad v mé ruce nad hlavou mi sloužil jako slunečník. Ramones („Rockaway Beach“), Smiths („Ask“) a Katy Perry („California Gurls“), jen abych viděla, jestli mi někdo věnuje pozornost. Ret si lehla vedle mě a napůl oka sledovala Bex, která na verandě nacvičovala nejnovější týmovou taneční sestavu. Stiskla jsem tlačítko play a položila iPad do trávy. Pět štíhlých prstů se propletlo s mými. Ret mi stiskla dlaň. *Jsi moje*.

Tohle bylo vše, co jsem si přála – my čtyři pohromadě. Jenže Ret prohlásila, že se tu nikdy nic neděje. A Ret Johnstonová byla *Slunce*. Žhnoucí a zářivé, střed našeho vesmíru.

To, že jsme se kolem ní otáčely, byl prostě fakt. Ret řekla, že celý druhák bude na párty u Davea Franklina, což byl přesně ten důvod, proč jsem tam nechtěla jít. Jenže Ret se zvedla a začala si zapínat přezky na svých vysokých černých botách. A já jediná jsem měla auto.

„Koho zajímá nějaká nudná párty?“ Jenni s žuchnutím dosedla vedle nás, z trávy utrhla střapatou hlavičku pampelišky a nafoukla tváře. Jenni Randallová byla *Země*, gravitační síla, jež nás připoutávala k její zahradě a domu a sváděla nás, abychom zůstaly. S Ret se přátelila nejdéle, což mi také nikdy nezapomněla připomenout.

„Co má Dave Franklin, co my nemáme?“ zeptala se.

„Vanu plnou koksu,“ odpověděla Ret. Udělala otočku a sedla si za nás. Pak vzala do ruky hustý chomáč Jenniných zrzavých vlasů a začala jí plést cop.

„Dobře víte, že je to blbost.“ Bex na nás zamžourala přes zábradlí verandy, které používala jako baletní tyč. Její trup a paže tvořily dlouhý ladný oblouk a svaly měla napnuté. „To vážně uvažujete, že vpadnete k Daveovi na párty?“

Pokrčila jsem rameny a vhodila si jednu olivu do úst, pak jsem misku podala Jenni. Pokud byla Ret rozhodnutá tam jít, myslím, že i z mé strany se dalo mluvit o *vážném uvažování*. „To s tím koksem jsou jenom řeči,“ řekla jsem. Ale nikdo nevěděl, jak to vlastně je.

„Ne, je to pravda,“ trvala si Ret na svém, zatímco prsty hbitě zaplétala Jennin cop. Jenni poklidně seděla a nechala si od ní krotit svoje lokny. „Slyšela jsem, že když olíznete stěny v Daveově pokoji, dostanete se do rauše. Hodlám si to ověřit. A nikam nevpadneme. Dave mě pozval.“

Ret sice pozval, ale mě ne. Jenže pokud Dave pozval Ret, my ostatní jsme byly součástí balení. To Dave věděl. Každý to věděl.

„Buďte ale opatrný, jasný?“ Bex seskočila z verandy, usadila se vedle Jenni a natáhla se pro olivy. „Něco mi na tom klukovi nehraje. Minulý týden jsem ho pozdravila ve

Starbucksu a on doslova nadskočil. Přísahala bych, že má v kufru schovanou mrtvolu."

„Konečně něco zajímavého ve West Shore! Na co čekáme?" Ret pustila Jenniny vlasy a nechala jí napůl dokončený cop těžce dopadnout na záda. Pak kývla hlavou směrem k mému autu.

„Hm, ne, díky," řekla Bex. „Domy boháčů mě děsí. A kromě toho musíme ještě vážně zamakat na našem playlistu." Očima přejela po opuštěném iPadu v trávě, kam jsem v uplynulé hodině stačila přidat tři songy. Bex pocházela z Montrealu a byla nejnovějším přírůstkem do naší sluneční soustavy. Po tátovi Francouzka a po mámě Maročanka – Bex byla naše *Venuše*. Tvrdohlavá a svéhlavá, otáčela se proti směru ostatních planet. Proti Ret.

„Dělej, jak myslíš, ale nechoď za mnou, až umřeš jako stará panna." Bex se ani nehnula a Ret se otočila ke mně a k Jenni. Oči jí zářily jako tekutý lapis lazuli. Člověk by se v nich mohl utopit. Nenávratně. „Dámy?" pronesla.

„Já nejdu." Jenni k nám vyslala pohled, který říkal, že se jí nečekaný vývoj odpoledne *dotkl*. Měla ráda pouze ty večírky, které sama pořádala, a nelíbilo se jí, že odvádím Ret pryč. Takhle to očividně viděla, ačkoli to celé byl Retin nápad. Záda jí ztuhla, jak se natáhla po uvolněném pramenu vlasů, aby ho zasunula do copu.

Zasténala jsem a přiměla se zvednout z trávníku. „Objednáme si večeři od Rosy?" zeptala jsem se ve snaze zachovat mír. „Jen my čtyři."

Jenni se viditelně uvolnila. „Tacos k večeři," souhlasila. „Koukejte se vrátit do sedmi, jestli chcete nějaké nachos a sýrovou omáčku."

Bex vzhlédla od iPadu. „Užijte si to, drahoušci."

Ret ji ignorovala a rozběhla se k mému autu. Já jí byla v patách. Vyšplhaly jsme se do tátova subaru a nechaly ostatní daleko za sebou.

Mohla jsem říct ne. Mohla jsem si nechat na jazyku rozpouštět sladký mrkvový chléb a dovolit lehkému vánku

hladícímu mou tvář, aby mě přikoval k zemi. Mohla jsem nechat vyhrávající iPad přerušit Retin hlas. Všechno, co se pak stalo, mohlo být úplně jinak.

Žádný Matthias. Žádné lži. Žádná planoucí vlna vzteku, která nás od sebe odtrhla a způsobila, že ve čtvrťáku jsme si byly na galaxie vzdálené – planety, které se již kolem ničeho neotáčejí. Ret, Jenni, Bex a já.

Jenže ten den jsem byla *Měsíc*, temný a chladný, bez slunečního světla. Ellory Hollandová – konstantní satelit. A tak jsem šla. Ret šla a já jsem ji následovala.

Byly jsme asi dva a půl kilometru na cestě od Jenni k Daveovi. Všichni jsme bydleli ve West Shore, na západním břehu řeky Susquehanny, kde jsme měli Paneru, Starbucks a nákupní středisko Crestview Mall. Jako kdekoliv jinde podél Rezavého pásu i naše hlavní město zaznamenalo po uzavření továren prudký úpadek a moji rodiče se přidali k vlně lidí, kteří se odstěhovali přes řeku na okraj města. A tam jsme už zůstali. Většinu z nás, co jsme vyrůstali ve West Shore, potkal stejný osud.

Na druhé straně řeky se za mostem Market Street Bridge rozkládalo East Shore, odlesk našeho malého centra nahuštěný na malém prostoru – úřední budovy a za nimi několik málo dalších domů. Centrum města se rychle přeměnilo na autobazary a jedno mizerné nákupní středisko a malé domky ohraničené drátěnými ploty. Do East Shore člověk jel, aby se přehraboval stále tou samou nudnou kolekcí cédéček ve dvou stejných hudebních obchodech a probíral se použitými věcmi v obchodě Armády spásy. S rodiči jsme chodili na večeři na Second Street, které jsme říkali „restaurační“, jelikož šlo o jedinou ulici s pořádným výběrem restaurací ve městě. Návštěva East Shore byla stěží vzrušující zážitek, ale bylo to lepší než náš nákupák. A stejně tak párty u Davea.

Letmo jsem koukla na Ret sedící vedle mě na sedadle spolujezdce. Přemýšlela jsem, za jak dlouho by si všimla,

kdybych odbočila a zamířila směrem k mostu. Měla úplně stažené okénko, ucho přitisknuté na opěradle a obličej nastavený větru. Ret byla nejšťastnější, když byla v pohybu. A já jsem byla nejšťastnější, když jsem byla s Ret. Otočila se ke mně a zachytila můj pohled.

„Dvě cesty se dělily v háji a já…“

Byla to taková naše hra založená na slavném verši z básně Roberta Frosta, kterou se celá naše třída musela v prváku na angličtině učit nazpaměť.

Celé to vzniklo jako vtip, když Marie Hildemanová měla báseň recitovat a místo správného verše řekla „a já šla tou více prošlapanou“, což mimochodem dost dobře vystihovalo celou Mariinu osobnost. S Ret jsme pak celý týden vymýšlely stále divočejší a divočejší verze a jedna druhou trumfovaly. *A já šla tou, co vede do nejtemnějších koutů tvého srdce. A já šla tou, co vede k nebeské bráně. A já šla tou, co vede na nejhlubší dno Severního ledového oceánu*. O více než rok později jsme tuhle hru stále hrály. Jedna začala a druhá to musela dokončit. Byla to taková výzva – pokaždé jsme musely přijít s něčím novým.

„A já šla tou, co vede ke gigantickému domu Davea Franklina, protože se Její Výsost rozhodla poctít svou návštěvou prostý lid.“ Ret se zamračila, ale vzápětí se jí rty zvlnily úsměvem. Držela jsem ruce pevně na volantu a pokračovala směrem k Daveovu domu.

S Ret jsme se seznámily v prváku na hodině angličtiny, v týdnech předcházejících básni Roberta Frosta. Moje nejlepší kamarádka – jediná osoba, která znala všechna má tajemství a byla mou druhou polovinou od druhé třídy – se tenkrát v létě přestěhovala někam na konec světa do Georgie, a já tak musela proplouvat prvními týdny prváku sama. Jak mě mohla nechat čelit střední škole úplně samotnou? Pak se ale objevila Ret – anděl s červeným leskem na rtech, flanelovou košilí a retro sukní od Betsey Johnsonové. A byla jsem zachráněná.

Začala se se mnou bavit, jako bychom se už dávno znaly. Měla jsem na sobě zrovna svoje nové tričko s logem Nirvany, které jsem si objednala přes internet. „Hezký tričko," řekla. „Ale je to padělek. Vidíš?" Přejela mi prstem po zádech a já přemýšlela, jestli cítí, jak se chvěju. „Ten slogan má být tady, myslím to o korporátních rockových děvkách. Bylo to myšleno napůl jako oslava a napůl jako zoufalý výkřik, když tenkrát v devadesátkách podepsali smlouvu s Geffen Records." Otočila jsem se zpátky k ní a zrudla. Ta holka byla originál. A já jsem byla podvodník.

Ona mi ale věnovala pohled plný zájmu a laskavosti. Neviděla ve mně podvodníka. Pod padělaným tričkem, rudými tvářemi a ztraceným výrazem v očích dokázala uvidět skutečnou Ellory – dívku, která se skrývala za nánosem nejistoty spojené s prvákem. Dívku, která se nesmírně toužila osvobodit.

„Půjčím ti svoje, jestli chceš. Stoprocentně schválené samotným Kurtem Cobainem." Řekla to, jako by o nic nešlo, jako bychom už byly kamarádky. A pak jsme se jimi skutečně staly. Měla bezchybný vkus – na míru ušitý tomu, o čem věděla, že se mi líbí, v souladu s tím, kým jsem chtěla být. Vytvořila pro mě playlist: Ramones. Dead Kennedys. Blondie. Podporovala mě, abych pokračovala ve svém kovodělném tvoření (to bylo to pravé), a odradila mě od černobílých fotografií (to už je vážně pasé). Krůček po krůčku jsem s ní stoupala výš a výš.

Netrvalo dlouho a sdílela jsem s Ret její svět i kamarádky. Jako by to tak bylo odjakživa. Vše, čeho se dotkla, bylo elektrizující a vzrušující, s nádechem nebezpečna. Včetně mě.

Než přišla Ret, byla jsem prakticky neviditelná.

S Ret jsem byla *někdo*.

O deset minut později jsem zaparkovala naproti Daveovu domu – pravda, trochu ledabyle, ale dalo se kolem mě projet – a vypnula motor. Ret měla pravdu, ostatně jako vždycky.

Zdálo se, že k Daveovi opravdu dorazil celý druhák z pinebrookské střední a taky pár lidí z prváku i vyšších ročníků. Technicky vzato nás příští týden čekaly ještě tři dny školy, ale už jsme nejeli podle rozvrhu. Výuka skončila a nikdo se neučil. Všichni seděli na perfektně upraveném trávníku pana Franklina a plechovkami od piva do něj dělali kroužky. Zbytek se oddával prvnímu letošnímu skákání do bazénu vzadu za domem.

Představa nezávazné konverzace s cigaretou a plastovým kelímkem v ruce ve mně vyvolala úzkost. Toužila jsem po bezpečné monotónnosti, kterou skýtal Jennin dům – po známém kruhu přátel. Ret se dokázala bavit doslova s kýmkoliv, ale já jsem se na večírcích cítila příliš nahá, odhalená. Vše, co jsem chtěla, byla jenom Ret a já. To ostatní byl jenom hluk a tahle párty zaváněla příslibem opravdu nesnesitelného řevu.

„Ještě se můžeme vrátit," pronesla jsem vysokým, nervózně přiškrceným hlasem. Trhla jsem sebou a čekala na její reakci.

„Ellory May. To nemyslíš vážně." Ret dokázala věci oznamovat, nikoliv se však ptát. A taky dokázala vyslovit mé prostřední jméno způsobem, kterým mi dala jasně najevo svůj názor – zlozvyk, který pochytila od mé mamky.

„Margaret," odartikulovala jsem její jméno ve třech slabikách. Tuhle mamčinu hru jsem dokázala hrát taky. „Tihle lidé nejsou naši přátelé."

Ret sevřela rty a probodla mě pohledem. „Nesnáším, když mi říkáš Margaret."

V momentě, kdy jsem se nedívala, si nanesla na rty novou vrstvu lesku s přiléhavým názvem „Požární poplach", který si koupila v drogerii. Nehodlala se vrátit zpátky.

„Budeme se bavit. Rozšíříme si naše nové adolescentní obzory. Dnešek možná bude pro Davea Franklina šťastný den. A teď už pojď." Potřebovala mě, ale stejně tak i tohle všechno kolem. Potřebovala být viděna. A tak jsem se podvolila, jako vždy, když šlo o Ret, a odepnula si bezpečnostní pás.

„Hodina – maximálně."

„Fajn, Ellory. Hlavně se nebav nebo něco takového."

Ret otevřela dveře auta a vyšla na ulici. Zavěsila se do mě a zase jsme byly propojené – dvě holky proti celému světu. Vyrazily jsme směrem k Daveovu trávníku a naše ladící černé smaltované náramky, které jsem pro nás před časem vyrobila v dílně, zářily na slunci. Byly jsme jako den a noc. Její divoké barevné vlasy versus moje tekuté zlato. Jak jsme kráčely, cítila jsem, jak mi po zádech na modrých šatech poskakují moje blond vlny. Ret vedle mě působila divoce a křehce ve svém ostře střiženém černém mikádu s křiklavě fialovými proužky v ofině. Byly jsme jako Sněhurka a Šípková Růženka. Serena a Blair. *Dvě cesty se dělily v háji a já – já šla tou, po níž kráčela Ret.*

Na okamžik jsem se cítila mocná. Zhluboka jsem se nadechla.

Když jsme vešly dovnitř, musela jsem si zvyknout na tlumené světlo. Franklinovi bydleli v jedné z nově postavených čtvrtí – byla to taková malá enkláva bohatých ve West Shore. Z kuchyně zářilo vybavení z nerezové oceli. Z domácího ozvučovacího systému vyhrával v každém pokoji na plné pecky Tupac Shakur nebo snad Dr. Dre. Veškeré vybavení vypadalo draze a zároveň křehce.

Ret si sundala sluneční brýle s červenými plastovými rámečky a zastrčila si je do vlasů. Šly jsme do kuchyně, kde kolem sudu piva postávalo několik kluků z lakrosového týmu. Ostatní byli buď před domem, nebo vzadu u bazénu a užívali si teplé pozdní odpoledne. Jeden z kluků na nás zamával kelímkem, ale Ret nad ním ohrnula nos. Dávala přednost starším klukům, co byli zajímavější a žalostně problémoví. Nebo bohatší a problémoví – v případě Davea Franklina.

„Pojďme se mrknout k bazénu."

„Přijdu za tebou za pět minut," slíbila jsem. Nechtěla jsem se od Ret vzdalovat, ale při pomyšlení, že se dostanu poblíž bazénu – a dost možná v něm i skončím, protože to

se přece na takových akcích stává – se mi udělalo nevolno od žaludku. „Potřebuju si odskočit."

„Ne že se na mě vykašleš, Ellory May." Sledovala jsem, jak prsty sevřela svůj náramek. *Náš* náramek. Potřebovala mě stejně, jako jsem já potřebovala ji. Nebo chtěla, abych si to myslela.

„Čestný skautský, slibuju. Potřebuju jen pět minut."

„Kdybych nebyla u bazénu, najdeš mě u Davea v pokoji." Ret se ušklíbla. Za minutku už zmizela za prosklenými posuvnými dveřmi, které vedly na verandu. Ret bude v pořádku, dokáže si poradit.

To o sebe jsem měla mít strach.

Vyšla jsem z kuchyně, abych prozkoumala zbytek přízemí. Možná najdu prázdný pokoj, kde se budu moct na chvíli schovat. Založila jsem si ruce na prsou a snažila se působit drobně, což byl trochu problém, když je člověk samá ruka, samá noha.

Pomalu jsem procházela vstupní halou hlouběji do domu. Franklinovi měli na zdech pověšené rodinné portréty a na každém z nich stáli v popředí Dave a jeho mladší bratr, stále se stejnými vítěznými úsměvy. Daveův obličej se na každé další fotce prodlužoval a vypadal čím dál bezútěšněji, což mohl být buď následek puberty, nebo přemíry koksu – pokud člověk věřil Ret. Myslím, že jsem ve škole s Davem nikdy neprohodila víc než deset slov. Od bazénu ke mně doléhal jeho rozmazaný hlas – něco o Kylie Jenner a drincích Jäger-bomb. Bylo divné být sama v jeho domě, ale ještě divnější by bylo jít ho pozdravit. Nechala jsem Ret, aby se o to postarala za nás obě.

Na konci chodby jsem prošla širokým obloukem a vstoupila do velkého, slunného pokoje. Byla to hezká místnost, poklidná. Zatím se mým spolužákům podařilo ponechat závěsy netknuté a koberec beze skvrn. Na gauči seděl kluk a byl tak potichu, že jsem si ho nejdřív téměř nevšimla.

Kdybych si ho nevšimla, mohla jsem jít dál.

Kdybych si ho nevšimla, mohla jsem se otočit a zamířit k Ret.

Někde existuje jiná realita a jiná verze Ellory. Ta se nikdy nezamilovala, nebo potkala jiného kluka. Je obklopená přáteli, šťastná a naivní. Občas o ní přemýšlím, dokud ty myšlenky nezačnou být tak nesnesitelné, že musím přestat. V mojí realitě mi zbyly jenom dozvuky minulosti. Jsou to noci, kdy slýchávám útržky jeho hlasu. *Mrzí mě to, Ellory*. Stále dokola. *Moc mě to mrzí*, jako písnička od Jeffa Buckleyho, lapená ve stále stejné pošramocené tónině.

V mé realitě jsem si ho všimla. Na gauči u zdi seděl před velkým oknem Matthias Cole. Vypadal rozcuchaně a unaveně – a opravdu nádherně.

„Hledala jsem koupelnu," vyhrkla jsem. Ne že by se ptal. Ne že by se zajímal. Už jsem se otáčela zpátky ke vstupní hale.

„Tak to bych ti radil vyhnout se té v přízemí," doporučil mi.

„V prvním patře je, řekněme, o něco hygieničtější varianta."

Strnula jsem. Matthias Cole na mě mluvil. To, jak se mě v prváku v jídelně zeptal, jestli mají bramborové spirály, se nepočítalo jako konverzace. I tak jsem si to ale pamatovala. Dotknul se mého lokte a zeptal se mě, jako by na mém názoru skutečně záleželo. A to je vše. Ano, měli bramborové spirály. A ne, už jsem s ním nikdy nemluvila.

Od té doby jsem o Matthiasovi s jistotou věděla pouze tři věci:

1. Jeho vlasy měly odstín přesně mezi tmavě blond a světle hnědou a nosil je buď ležérně spadlé do čela, nebo vyčesané do špičatého rozcuchu.
2. Pracoval jako pomocný kuchař v thajské restauraci, což bylo daleko profesionálnější než všichni ti, co po škole pracovali v řetězci rychlého občerstvení či v nákupáku.
3. Při srovnávací religionistice – což byl jediný předmět, který jsme v prváku sdíleli – vždycky podřimoval.

Na to se nedalo moc navázat. Zhruba jednou týdně jsem se vždy přemlouvala, ať ho vzbudím, nebo mu půjčím poznámky, nebo se ho zeptám, co měl v noci na práci, že při čtvrté hodině už neudrží oči otevřené. Nikdy jsem ale nesebrala odvahu.

„Jsi pořád tady."

O dobrých třicet vteřin později jsem stále strnule postávala uprostřed obýváku. *Dobrý tah, Ellory. Opravdu dobrá práce.*

„Vlastně ve skutečnosti nehledám koupelnu," přiznala jsem. „Přišlo mi to jako dobrá výmluva, jak se vyhnout bazénu."

„V tom případě bysme mohli spojit síly, protože já se z tohohle gauče rozhodně nehodlám vzdalovat. A rovnou ti můžu říct, že u bazénu o nic nepřijdeš. Pokud tedy nepočítáš Šmoulovu holou zadnici, protože ten umí být u svlíkacího pokeru pěkně zvrhlej a rád se předvádí před holkama."

Šmoula byl Steve Murphy – celkem vzato roztomilý pitomec a třetí článek hvězdné konstelace Matthias–Dave–Šmoula. To, že tady Steve bude, bylo zkrátka dané. Matthiase jsem ale nepovažovala za typ, co si užívá domácí párty, i když se v tomto případě jednalo o Daveův dům.

„Myslím, že svlíkací poker nechám na jindy." Usmála jsem se, když jsem si představila, jak se Ret zapojuje do hry. Nikdy nedokázala odmítnout výzvu.

Matthias ukázal rukou na prázdné místo vedle sebe. „Co ty na to, Ellory Hollandová? Posadíš se?"

Zalapala jsem po dechu. „Nevěděla jsem, že víš, jak se jmenuju."

„Chodíme spolu na religionistiku."

„Vždycky to prospíš," oponovala jsem.

Na okamžik jsem měla pocit, že jsem zašla moc daleko, ale po chvilce se na jeho tváři rozlil široký, uvolněný úsměv.

Posadila jsem se vedle Matthiase na hezký bílý gauč v obývacím pokoji u Franklinů a vnímala celou směsici pocitů. Jeho dech sotva znatelně vířící moje vlasy. Slabounký

závan toaletního mýdla a vůni máty linoucí se z jeho oblečení a kůže. A drobné oděrky na jeho mokasínech, protože tam jsem upírala svůj zrak, dokud se zdráhavě a zlehounka nedotkl mojí ruky položené na gauči.

Na okamžik jsem měla pocit, jako by se všechno najednou vypnulo a pak restartovalo.

Od bazénu byly slyšet výkřiky a velké šplouchnutí vody, ale znělo to jakoby z velké dálky. Uvnitř jsme byli jen já a Matthias na naší soukromé párty.

„Jsi v pořádku?" Díval se na mě s hlavou mírně nakloněnou. Nadechla jsem se a vydechla – byla jsem pořád tady. Stále na téhle náhodné párty, jedno náhodné letní odpoledne na konci druháku. Seděla jsem vedle Matthiase Colea. Pomyslela jsem na Ret. Bude pěkně naštvaná, ale tohle za to stálo. Matthias za to stál.

„Naprosto."

„Víš, nedávno jsem na tebe zrovna myslel."

„Vážně?" podotkla jsem nenuceně.

„Byl jsem s malou sestrou ve městě v jednom obchodě. Zrovna má období kotníkových náramků. Každopádně, měli tam jeden náhrdelník – velké kovové trojúhelníky s takovým tím lesklým povrchem?"

„Myslíš smalt?"

„Jo, smalt. Připomnělo mi to ten náramek, co pořád nosíš, a taky ty náušnice, jak na nich barvy tak nějak splývají."

Všiml si mých náušnic. Všiml si *mě*.

„Pracuješ přece v kovodělné dílně, ne? U pana Michaelse?"

„Jojo, přesně tak. Každý den po škole. Většinou jen uklízím a tak, ale můžu používat veškeré vybavení. Taky mě baví vytváření plastik. Teď zrovna zkouším novou techniku – malování na rozžhavený kousek starého kovu, který je čerstvě vytažený z pece. Ničí to štětce, ale vypadá to skvěle."

„To je vážně úžasný, Ellory." Podíval se mi zpříma do očí. „Někdy bys mi to měla ukázat."

Uvnitř jsem celá roztála jako pod žhavicí pistolí.

Pak jsem se zmátořila a mluvili jsme dál. O kovodělné dílně, o škole, o klucích, s nimiž Matthias pracoval v thajské restauraci. Bylo jedno, o čem si povídáme. Podstatné bylo, že jsme tam seděli spolu. A že jsem se smála a i on se smál a pak propletl své prsty s mými. Naše spojené dlaně znamenaly příslib něčeho velkolepého a nádherného.

2 SRPEN, LÉTO PŘED ČTVRŤÁKEM (TEĎ)

„Ellory, telefon!“ Mamčin hlas se rozléhá chodbou skrze zavřené dveře a narušuje dokonale posvátné ticho v mém pokoji. Už ani nevím, kdy mi naposledy někdo volal na náš domácí telefon. Je mi jedno, kdo to je – nechci s nikým mluvit. Zítra je první školní den, začátek čtvrtého ročníku, a pokud vím, mám ještě dvanáct hodin nerušené samoty, než budu nucená s kýmkoliv mluvit. Tedy kromě Rváče, šedobílé chlupaté kočičí koule, která má ráda jenom mě.

Poklepu na peřinu a Rváč vyskočí na postel a tře se mi svojí jemnou kočičí hlavičkou o nohu.

„Ellory May?“

Povzdychnu si. *Dělej, co se očekává. Dělej, co musíš.*

„Kdo je to?“

„Bex, zlato. Říkala, že už ti zkoušela volat na mobil.“

Bex mě v uplynulém týdnu bombardovala telefonáty, hned jak jsem se vrátila do West Shore. Jako jediná. Přitisknu si dlaně na oční víčka, dokud mi před očima nevybuchne exploze zářivých hvězd. Nejsem připravená s ní mluvit, ale zítra začíná škola a nemůžu se pořád schovávat.

Byla to moje volba, vrátit se do čtvrťáku na Pine Brook. Moje mamka říká tomu, co se stalo, *pád*. Je to laskavost, zkratka, způsob, jak vzít něco těžkého a vtěsnat to do jediného slůvka, co se snadno vysloví. Můj mozek si s tím slovem pohrává: dopad, upadnout v nemilost, rozpadnout se, pád obětního beránka. V každém z těchto slov se skrývá kousek pravdy. Mohla jsem přestoupit jinam. Dokonce i teď ještě asi není pozdě. Každá molekula v mém těle křičí *uteč*! A to

je přesně to, proč musím zůstat. Útěk by znamenal nečelit pravdě, snadno se z toho vyvléct. A to si nezasloužím.

Ať už se mi to líbí, nebo ne, zítra všechny uvidím. Myslím na Bex, jak na druhém konci linky vyčkává. Možná bych se s tím prostě neměla párat.

„Dobře, mami. Vezmu si to tady." Ruka se mi trochu třese, když zvedám sluchátko ze stolu v pokoji pro hosty. Vždycky se mi líbila tapeta v tomhle pokoji. Krémové a levandulové šmouhy jako z jiné doby. Jako návrat zpátky v čase. Jako bohatý pudinkový krém.

„Haló?"

„Ellory! Volala jsem ti celý týden. Potkala jsem tvého tátu v nákupáku. Říkal, že už jsi zpátky." Její hlas je veselý a plný dobrých úmyslů.

Můj hlas je plochý: „Ahoj, Bex."

Na druhém konci na chvilku zavládne ticho. Jdu přes chodbu zpátky do svého pokoje a zabořím se do teplých záhybů své postele.

„Ani jsem nevěděla, že jsi odjela do Filadelfie. Prostě jsi... zmizela."

Buď mi to vyčítá, nebo se cítí být vynechaná. Nemusím se jí ptát, abych si domyslela, že poslední tři měsíce strávila tady – celé léto se potila na nevalné baletní akademii ve West Shore. Je jí na to škoda. Proč bych já měla trávit léto na uměleckém táboře daleko odsud? Proč bych se zrovna já měla vypařit? Jestli si myslí, že jsem si nezasloužila odjet, má nejspíš pravdu.

„Jo," řekla jsem pomalu. „O to právě šlo, aby to nikdo nevěděl." Ale teď jsem zpět. Už žádný Ellořin útěk.

Slyším, jak se na druhém konci drátu zprudka nadechla. To nevadí. Už přece nejsme kamarádky. Nemluvily jsme spolu několik měsíců, za což můžu já. Deaktivovala jsem svůj účet na Instagramu, Snapchatu a všude jinde. Vypnula jsem si telefon a baterku nechala vybitou, dokud se nevrátím. Stáhla jsem se.

Když jsem si tenhle týden nabila mobil, čekala mě hromada zpráv od Bex a jedna jediná od Jenni – modlím se za tebe. Bez přístupu na svoje sociální sítě si nemůžu být úplně jistá, ale vsadila bych se, že konečně přijala nabídku od svojí tety a strýce – od těch, kterým vždy říkala „pobožní Randallovi" – a odjela na léto do Tennessee. Asi jsem nebyla jediná, kdo potřeboval na léto vypadnout.

Bylo snadné zprávu od Jenni ignorovat. Ať už mi posílá jakékoliv modlitby, odpuštění v nich rozhodně není. Bexina vytrvalost mě ale vyvádí z rovnováhy. Nikdy jsme si nebyly nijak extra blízké, ne jako dvě kamarádky.

V myšlenkách putuju do prváku. Bylo jaro. Bex žila ve West Shore už od osmé třídy, ale Ret ji zrovna přivedla mezi nás a udělala z našeho trojúhelníku čtyřúhelník. S Bex bylo najednou všechno snazší. Dokud jsme byly jen tři, mezi mnou a Jenni to neustále jiskřilo. Ret naše roztržky přiživovala, ale Bex vše uhlazovala. Neměla zájem bojovat o místo Retiny favoritky. Občas sice k něčemu došlo, ale Bex mě a Jenni vyvažovala.

Takže když nám Ret domluvila „holčičí rande", nevěděla jsem, co od toho čekat. Bex s námi byla už pár měsíců, ale nikdy jsme se nescházely bez Ret. Šly jsme na kafe do Sturbucksu, protože tam Bex chtěla. Já bych šla radši do Pražírny, ale Bex zrovna ujížděla na espressu macchiatu a přísahala, že ve Starbucks ho mají nejlepší.

Bez Ret jsme se držely toho, co máme společné. Zeptala jsem se jí na hodiny tance a ona rychle převedla řeč na kovodělnou dílnu. *Nerada mluvím o svém umění. Zní to tak… namyšleně.* Jojo, já taky. *Přemýšlíš o nějakém studijním programu?* Jako na vejšce? *Jo.* Jasně, ale nechci to zakřiknout. *Jasně, já taky ne.*

Naše konverzace rychle vyprchala. Nakonec jsme skončily u Ret, našeho společného jmenovatele. S Bex se zrovna vrátily z Kanady, kde byly přes jarní prázdniny na výletě u jejích prarodičů. Bex vykládala, že to bylo poprvé, co do

Montrealu vzala americkou kamarádku, a jak bylo super, že mohla svoje rodné město ukázat někomu, kdo se vážně zajímá o jazyk a umění.

Málem jsem se zadusila svým latte. Nikdo mi nemohl namluvit, že se Ret zajímá o umění. Nikdy se nijak nezajímala o moje kovodělné tvoření – kromě toho, že mu dala své požehnání. Vždycky jsem si myslela, že to prostě není její šálek čaje. Ale možná to platilo jen pro mě. Nechávala si to celé pro Bex.

Mluvily jsme o jejich výletě, dokud jsme nedopily kávu, a pak jsem Bex odvezla domů a napsala Ret: *Bylo to docela divný.* Jsem si jistá, že Bex jí poslala něco podobného. Ret se několik dní chovala naštvaně, jako že jsme ji zklamaly. Ale uvnitř byla nadšená. Viděla jsem jí to na očích a cítila to z doteků jejích prstů na vnitřní straně mého zápěstí. *Potřebujete mě.* Bez Ret jsme ani jedna nefungovaly. Byly jsme její sluneční soustava, její dílo.

Můj mozek se vrací do přítomnosti. Čtyři měsíce od *pádu* si nikdo nepamatuje, jak nás Ret všechny rozdělila. Všechna ta fakta – co udělala a jak lhala – byla zapomenuta tím, co následovalo. Pak už nezáleželo na tom, kdo komu ublížil. Výsledek zůstával stejný – my čtyři jsme byly nenávratně rozdělené a moje srdce přetékalo oceánem bolesti.

Potřebovala jsem na léto pryč, a nejen proto, že jsem je nechtěla vidět. Na táboře jsem ze sebe vydala všechno a posunula svoje plastiky a kovodělnou tvorbu na vyšší úroveň. Dala jsem dohromady portfolio, které mě dostane na vysokou. Navždy daleko od West Shore.

Nehodlám se ve čtvrťáku snažit s ostatními vycházet a být milá. Jediné, na čem mi záleží, je dostat se k maturitě. Bex má svoji školní taneční skupinu a taky holky ze studia. Bude beze mě v pohodě, tak jako určitě byla celé léto. A pravdou je, že mně bude líp bez jejího soucitu říznutého vinou, bez jejích starostlivých slov a očí, které si pamatují vše, na co chci zapomenout.

Zítra se sice vracím na Pine Brook, ale nemusím se vracet zpátky k Bex nebo ke komukoliv jinému. Vracím se sama.

„Poslyš, Ellory, jsem ráda, že jsi na chvíli mohla vypadnout z West Shore. Opravdu. Ale zítra začíná škola a čeká nás čtvrťák. A já jsem Švýcarsko, chápeš?“

„Cože?“

Slyším, jak její dech v telefonu změknul. „Švýcarsko. Neutrální země. Prostě chci říct, že to nebyla ničí vina – nebo nás všech. Z ničeho tě neviním, chápeš? Všichni jsme měli pár měsíců hodit to za hlavu a bylo by hezký…“

V hlavě dokončím větu za ni. *Kdybysme všichni zase mohli být přátelé. Kdyby všechno zase mohlo být při starém*. Jo, to by bylo hezký. Ale hezký a reálný jsou dvě rozdílné věci.

Muselo to chtít pořádnou dávku odvahy mi zavolat. To uznávám. Jít proti Jenni a její neochvějné věrnosti, kterou chová k Ret a jejím přáním a nikdy nekončícím požadavkům. Co by si asi pomyslela, kdyby věděla, že se mnou teď Bex telefonuje?

Uhýbám se, abych udělala místo Rváčovi. Zavrtá svůj měkký kočičí čumáček doprostřed postele, kam slunce pálilo celé odpoledne. Pohnu se ale moc rychle. Uvnitř mě to zapraská, jak se překulím. *Křup, křup, prásk*. Kdyby mě někdo otevřel, rozříznul napůl, našel by jen černou zející díru. Ohořelou. Nic než popel. Spálenou pustinu tam, kde kdysi bývala dýchající lidská bytost.

„Jo, chápu,“ odpovím najednou vyčerpaně. „Ale já nepotřebuju tvoji lítost.“

„To není lítost. Je to…“ Bex ale větu nestihne dokončit.

„Šetři dech,“ řeknu až moc ostře. „Nechceš, aby tě se mnou viděli, věř mi. Bude pro tebe mnohem lepší, když projdeš čtvrťákem beze mě.“ Jsem zlá a trochu se za to nenávidím, ale je to pravda. Chci ji toho ušetřit. A kromě toho už se s Bex nedokážu kamarádit. Je to moc těžké.

„Dobře,“ řekne slabě. Přišla za mnou s nabídkou, kterou jsem jí mrštila zpátky do obličeje. Teď si není jistá, jakou

Ellory zítra na školních chodbách potká. Bude to naštvaná Ellory? Nebo falešně přátelská Ellory? Nebo zahořklá, ironická Ellory? Nebo plačtivá, křičící a provinilá Ellory?

Pravda je, že Bex se nemá čeho obávat. Nic z toho už ve mně nezbylo. Ellory, která zítra začíná čtvrtý ročník, by se raději schoulila do klubíčka a zemřela, než aby se s kýmkoliv konfrontovala na školních chodbách – ať už sladce, či palčivě kysele, či jakkoliv jinak. Ellory, která zítra začíná čtvrťák, už v sobě všechnu bojovnost pohřbila vloni na jaře.

Ale oni ještě nevědí, jak moc jsem se změnila – Bex ani nikdo jiný. Neviděli mě čtyři měsíce. Nevědí, že Ellory, která se zítra vrací na Pine Brook, nechce nic jiného než proplout všemi hodinami s hlavou sklopenou a po škole utéct do kovodělné dílny, kde nemusí s nikým mluvit. Kdyby to šlo, kdyby mě učitelé nechali, proplula bych následujícími devíti měsíci až k maturitě bez jednoho jediného slova.

3 ČERVEN, LÉTO PŘED TŘEŤÁKEM (TENKRÁT)

Matthiasovi trvalo tři dny, než mi napsal. O další čtyři dny později dostal volno v thajské restauraci. Doba, která uplynula mezi párty u Davea Franklina a naším prvním rande, se zdála neskutečná. Ale když jsme pak obcházeli druhé kolečko v horním patře v obchoďáku Crestview Mall a vychutnávali si vychlazená smoothie, prostor mezi námi se rychle smršťoval. Když se na mě podíval, cítila jsem, jak se měním – z černobílé na barevnou, z dvojrozměrné na třírozměrnou. Byla jsem plná života. Moje ruka vklouzla do jeho a on kolem ní sevřel prsty.

Jak jsme tak kráčeli, pohled mi sjel na náš odraz ve výkladní skříni. Kluk a holka. Spolu, i každý sám. Dlouhé kroky spolu ladily. Na okamžik jsem byla tím obrazem unesená, jak naše postavy ladně proplouvají skrze zkoprnělé figuríny v úzkých sukních a pastelových svetrech. Jeho hlava se pohupovala malý kousek nad mojí. Nebyl zrovna žádný basketbalista, ale jeho držení těla bylo působivé.

Odvrátila jsem hlavu od výlohy a nechala si vlasy sklouznout na záda. Vždycky jsem je nosila rozpuštěné, aby zakrývaly moje dlouhé ruce a ostře tvarovaná ramena. Při svých 178 cm jsem převyšovala většinu spolužáků. Ale jak jsme tak míjeli regály s teniskami, tmavé obleky na dřevěných ramínkách a duhovou záplavu malých lahviček v nehtovém salónu, cítila jsem se vedle Matthiase sebejistá. Ideální proporce od hlavy až k patě. Ideální outfit – tílko, lehce zvonové džíny, sandály a zlaté smaltované náušnice ve tvaru kapky.

Jen jedna věc dnešní večer trochu kazila – prostředí. Všude byla záplava zářivých světel a z ventilačních otvorů se

k nám linula vůně divoké třešně. Tenhle obchoďák byl asi to nejméně romantické místo ve West Shore, ale přesto mě sem Matthias vzal. Moje sebejistota trochu zakolísala.

„Kdybys teď nebyl se mnou, jak by vypadal tvůj typický páteční večer?“

Jeho oči – hnědé, s drobnými zelenými flíčky – se vpily do těch mých. „Jsi si vědoma toho, že každý ve West Shore, včetně učitelů a starých paní na hlídání, mi říká Matty?“ zeptal se mě.

„Víc se mi líbí Matthias. Vadí ti to?“

„To ne. Ale je to tak…“

„Formální? Biblické?“ navrhla jsem.

„Řekněme, že moji rodiče byli… dost ambiciózní, když si mě pořizovali. Matthias zrovna neznamená ‚hudební kritik‘. Nebo ‚osoba mladší čtyřiceti let‘.“

„Hudební kritik?“

„Mám vlastní webovky. Recenze koncertů, alb, nových kapel a tak podobně.“

Potlačila jsem zasténání. Spisovatel? Sexy. Hudební maniak? Podstatně méně sexy.

Před očima se mi promítla budoucnost jako nekonečný seznam písniček. Sestavovat s kamarádkami playlist byla jedna věc, ale rozhodně mě nelákalo fanatické kázání a uctívání, zbožné ticho pro dosud nevydanou desku od další skvělé alternativní kapely z centrální Pensylvánie. Zvuková aparatura. Tmavý pokoj vylepený plakáty.

„Vidím tvůj výraz, Ellory Hollandová, a ne, nejsem takový. Slibuju. Nebudu tě nutit nic poslouchat. Dělám to na vlastní pěst. A jelikož ses ptala, tak takhle by vypadal můj typický pátek. Chvíli se flákat s Davem a Šmoulou, stavit se doma a uložit moji malou sestřičku, půjčit si auto a pak zajet do města na nějakou akci. Píšu recenze na koncerty – místní hudební tvorbu.“ Pokrčil rameny – ber, nebo nech být.

„Já jen, že jsem to o tobě nikdy netušila.“

„No, popravdě jsme spolu nikdy o ničem nemluvili.“